

"PROMOVAREA AVORTULUI CA 'DREPT AL OMULUI' ESTE O PERVERTIRE A TRATATELOR INTERNAȚIONALE DE DREPT"

Fragment din discursul d-lui John Smeaton, liderul Societății pentru Protecția Copiilor Nenăscuți (Marea Britanie) rostit la Conferința Internațională pentru Viață desfășurată la Roma, octombrie 2010

Traducere, adaptare și note marcate (n.tr.) de Asociația Pro-vita Filiala București

Rezumat: *presiunea din ultimii ani pentru a se declara avortul ca drept al omului recunoscut internațional nu corespunde literei și spiritului tratatelor de drepturile omului, care își au izvorul în dreptul natural și în responsabilitatea întregii omeniri de a preveni genocidul și crimele din Al Doilea Război Mondial.*

Începând chiar cu anul 1948, urmare a Procesului de la Nuremberg, convențiile internaționale au subliniat repetat dreptul la viață al copilului nenăscut și protecția ce i se cuvine acestuia.

Însăși percepția modernă, seculară asupra drepturilor omului derivă din morala iudeo-creștină, din filosofia dreptului natural și conceptul omului "chip și asemănare ale lui Dumnezeu."

In Caritas in Veritate, Papa Benedict al XVI-lea avertizează:

"În prezent asistăm la o neconcordanță gravă. Pe de o parte, se face apel la preținsele drepturi, arbitrare și non-esențiale în natură, însoțite de cererea ca acestea să fie recunoscute și promovate de către autorități, în timp ce, pe de altă parte, drepturile elementare și de bază rămân nerecunoscute și sunt încălcate în mare parte a lumii. ... Dacă singura bază a drepturilor omului poate fi găsită în deliberările unei adunări de cetățeni, aceste drepturi pot fi schimbate în orice moment, și astfel obligația de a le respecta și îndeplini dispare din conștiința comună. Guvernele și organismele internaționale pot pierde din vedere în acest caz obiectivitatea și inviolabilitatea drepturilor."

Conceptul de drepturi ale omului se desprinde din revelația divină și din recunoașterea faptului că ființele umane sunt create după chipul și asemănarea lui Dumnezeu¹. Valabilitatea acestor drepturi se află în principiile dreptului natural scris în inimile tuturor oamenilor.² Cu toate acestea, odată desprinse de sursa lor de revelație și de dreptul natural³, drepturile omului devin anti-umane. Drepturile care sunt incompatibile cu dreptul natural nu sunt doar incorecte, dar promovarea acestora cere subjugarea unor ființe umane în scopul de a promova interesele altora. Aproape în fiecare săptămână vedem cum aceste pretinse drepturi sunt invocate pentru a justifica politicile publice care amenință pe cei mai vulnerabili din societate sau sunt folosite pentru a-i reduce la tăcere pe cei care vorbesc în apărarea valorilor creștine și a legii naturale. Nicăieri nu este acest lucru mai clar văzut decât în încercările de a separa dreptul la viață de principiile dreptului natural.

Deși recunoașterea drepturilor omului datează dinaintea celui de-al doilea război mondial, stabilirea lor în forma de astăzi s-a dezvoltat datorită Tribunalului Militar Internațional de la Nürnberg și Declarației Universale a Drepturilor Omului (1948). Printre cei judecați la Nürnberg au fost arhitecții programului de eutanasiere „T4” și persoanele care au promovat avortul în Polonia ocupată. La data de 27 iulie 1946, Tribunalul a audiat cum naziștii au folosit *“diverse dispozitive biologice, pentru a realiza... genocidul. Ei au scăzut în mod deliberat rata natalității în țările ocupate prin sterilizare, castrare și avort, prin separarea soțului de soție și a bărbaților de femei și interzicerea căsătoriei.”*⁴

În septembrie 1948, Adunarea Generală a Asociației Medicale Mondiale a adoptat Declarația de la Geneva⁵ care a cerut medicilor să: *“păstreze cel mai mare respect pentru viața umană din momentul concepției,”* și să afirme *“chiar și sub amenințare, nu voi folosi cunoștințele mele medicale împotriva legilor umanității... ”*.

În anul următor, Asociația a adoptat Codul Internațional de Etică Medicală⁶ care, de asemenea, solicită medicilor să apere viața umană din momentul concepției.

În 1955, Declarația cu privire la Drepturile Copilului (DDC) obligă Statele să ofere copiilor *“măsurile speciale de protecție și îngrijire, inclusiv protecție juridică adecvată, atât înainte cât și după naștere.”*⁷ Punctul 4 din Declarație afirmă:

¹ Geneza, 1:26-27. Vezi totodată Declarația Universală a Demnității Umane la www.dignitatishumanae.com (n.tr.)

² Romani, 2:14-15

³ Dreptul natural este o doctrină care se bazează pe un sistem etic natural și universal, care rezultă din ordinea divină a cosmosului sau din natura rațională și socială a umanității. Dreptul natural este un drept ideal, imuabil și universal, fără caracter statal. El este pre-existent statului modern. Întrucât nu a fost conferit de nici o autoritate, el nu poate fi restras de vreuna (ex. dreptul la viață). Unul dintre fondatorii doctrinei a fost Hugo Grotius (1853-1911), istoric olandez, specialist în drept internațional. (n.tr.)

⁴ Tribunalul Militar Internațional (27 iulie 1946), Volum XIX, pag. 498-9 (<http://www.mazal.org>).

⁵ *“Voi păstra cel mai mare respect pentru viața umană din momentul concepției, chiar și sub amenințare, nu voi folosi cunoștințele mele medicale împotriva legilor umanității...”* Declarația de la Geneva (1948), adoptată de Adunarea Generală a Asociației Medicale Mondiale, Geneva, sept. 1948. Vezi www.provitabucuresti.ro

⁶ *“Un medic trebuie să aibă întotdeauna în vedere obligația de a păstra viața umană din momentul concepției.”* Codul Internațional de Etică Medicală al Asociației Medicale Mondiale (1949), adoptat de A Treia Adunare Generală a Asociației Medicale Mondiale, octombrie 1949. Vezi www.provitabucuresti.ro

“Copilul va beneficia de protecție specială. Acesta are dreptul să crească și să se dezvolte sănătos; în acest scop, va fi îngrijit și protejat atât el cât și mama sa, inclusiv înainte și după naștere.”

DDC a recunoscut faptul că copilul din pântec este titular de drepturi. Această recunoaștere este specificată în Convenția ONU privind Drepturile Copilului⁸ (CDC), din 1990. Articolul 24 alineatul (1) din CDC obligă Statele să *“recunoască dreptul copilului de a se bucura de cel mai înalt standard de sănătate și de facilitățile de tratare a bolilor și de recuperare a sănătății”* și să *“depună eforturi pentru a se asigura că nici un copil nu este lipsit de dreptul său la astfel de servicii de îngrijire a sănătății”*. Articolul 24 alineatul (2) litera (d), cere punerea completă în aplicare a acestui drept și, în special, să se *“asigure îngrijire medicală pre-natală și post-natală pentru mame”*. Dreptul copilului la sănătate include îngrijirea pre-natală.

În mod similar, din 1966, Articolul 6 alin. (5) al Pactului Internațional cu privire Drepturile Civile și Politice⁹ interzice executarea femeilor gravide. Scopul acestei măsuri a fost acela de a se asigura că copiii nevinovați nu vor fi pedepsiți împreună cu persoana vinovată.¹⁰

Atunci când Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale (1950) era în curs de elaborare, avortul a fost recunoscut drept crimă împotriva umanității, iar viața umană trebuia protejată din momentul concepției. Așa cum savantul australian Rita Joseph demonstrează în studiul său¹¹ despre istoricul Convenției, a existat un consens pentru includerea sub protecția drepturilor omului a copilului înainte de naștere. La acea vreme, acest lucru a fost unanim recunoscut și nu a fost ceva controversat. Contextul în care Convenția a fost încadrată exclude orice altă interpretare. Este adevărat că textul Convenției nu menționează explicit copilul nenăscut, dar, de asemenea, nu menționează persoanele cu handicap, persoanele în vârstă sau cu boli mintale și multe alte secțiuni ale familiei umane vizate de către naziști. Nimeni, în măsura în care sunt conștient, nu a susținut că aceste grupuri nu sunt protejate de termenii Convenției.

În ciuda a toate acestea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a căutat în mod constant să evite pronunțarea asupra dreptului la viață înainte de naștere care este protejat în temeiul

⁷ Declarația cu privire la Drepturile Copilului, G.A. res. 1386 (XIV), 14 U.N. GAOR Sup. (Nr. 16) la 19, U.N. Doc. A/4354 (1959).

⁸ Convenția privind Drepturile Copilului, G.A. res. 44/25, anexa, 44 U.N. GAOR Sup. (Nr. 49) la 167, U.N. Doc. A/44/49 (1989), intrată în vigoare la 2 septembrie 1990.

⁹ Pactul Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice. Adoptat și deschis pentru semnătură, ratificare și aderare de către GA res 2200A (XXI) din 16 decembrie 1966, în vigoare din 23 martie 1976. "O sentință de condamnare la moarte...nu poate fi executată împotriva unei femei gravide."

¹⁰ "Motivul principal pentru menționarea în paragraful 4 [aici Articolul 6 alineat (5)] din textul original cu privire la faptul că pedeapsa cu moartea nu trebuie îndeplinită la femeile gravide a fost pentru a salva viața unui copil inocent nenăscut." (Marc J Bossuyt în Ghid pentru "Travaux Preparatoires ale Acordului Internațional privind Drepturile Civile și Politice, (Martinus Nijhoff, 1987) 118, A/3764.)

¹¹ Drepturile Omului și Copilul Nenăscut, Joseph R, Martinus Nijhoff, Leiden - Boston, 2009 ISBN 978 90 04 17560 0 Cap. 10 din Convenția Europeană (1950) și copilul nenăscut.

articolului 2. De la primul caz audiat, care implică avortul, abordarea Curții a fost de lăsa cauza în "marja de apreciere" acordată Statelor individuale.

Totuși, această poziție a devenit tot mai dificil de menținut pentru Curte. În cazul *Vo vs. Franța* (2004), un caz care nu a fost direct legat de legalizarea avortului, Curtea a fost nevoită să recunoască ceea ce era evident, și anume faptul că copilul înainte de naștere "aparține rasei umane."¹² Cu toate acestea, Curtea a insistat asupra faptului că începutului vieții a fost o problemă pentru fiecare Stat¹³. În mod inevitabil, lipsa sa de angajament față de interpretarea dreptului natural de la articolul 2 a făcut ca Curtea să recunoască dreptul la avort, sau cel puțin accesul la avort în cazul în care avortul este legal". Cu alte cuvinte, "Da" copilul nenăscut este membru al rasei umane, însă "Nu", nu este o persoană și, prin urmare, nu are dreptul la protecție în temeiul articolului 2.

În 2007, în cazul *Tysiác vs. Polonia*, Curtea a constatat că restricțiile Poloniei cu privire la avort au încălcat dreptul la confidențialitate al femeii căreia i-a fost refuzat un avort, deoarece starea sa de sănătate sa a fost considerată a fi suficient de gravă pentru a permite un avort în conformitate cu legislația poloneză^{12, 13}. Timpul nu permite o examinare a probelor medicale contradictorii sau a interpretării discutabile a Curții. Însă hotărârea în acest caz a ridicat dreptul secundar și condiționat la confidențialitate din articolul 8, mai sus decât dreptul fundamental la viață, protejat conform articolului 2. Apoi, Curtea a constatat, în articolul 8, dreptul de acces la avort¹⁴. Semnificația acestei hotărâri a fost rezumată de judecătorul spaniol, Javier Borrego Borrego, în opinia sa separată atunci când a spus:

"Astăzi, Curtea a decis că o ființă umană s-a născut ca urmare a unei încălcări a Convenției Europene privind Drepturile Omului. Potrivit acestui raționament, există un copil polonez, în vârstă de șase ani, al cărui drept de a fi născut este în contradicție cu Convenția.

*Nu aș fi crezut niciodată că această Convenție ar merge atât de departe, și mi se pare înfricoșător."*¹⁵

Anul trecut, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a audiat cazul *A, B și C vs. Irlanda*. În acest caz, trei femei, sub îndrumarea Asociației Irlandeze de Planificare Familială, au depus o plângere cu privire la faptul că protecția constituțională irlandeză acordată copiilor înainte de naștere¹⁶ încalcă dreptul lor de a face avort. În timp ce Convenția Europeană impune ca toate cazurile să fie audiate în fața instanțelor naționale, acest caz, aproape neobservat chiar și în Irlanda, a evitat procedurile normale și a fost direcționat către Marea Cameră a Curții, un forum de la care nu există nici o cale de atac. Hotărârea va fi pronunțată cândva în 2010¹⁷.

¹² Cazul *Vo vs. Franța* [84] (Petiția nr. 53924/00), 8 iulie 2004, [84]

¹³ În Polonia, avortul este legal doar în cazul în care sănătatea sau viața mamei sunt puse în pericol real de continuarea sarcinii. (n.tr.)

¹⁴ Acolo und eacesta este legal, așadar se respectă principiul subsidiarității (n. tr.).

¹⁵ Cazul *Tysiác vs. Polonia* (Petiția nr. 5410/03), 20 martie 2007

¹⁶ În Irlanda, copilul nenăscut este considerat cetățean și este protejat de Constituția acestei țări (n. tr.)

¹⁷ Spre finalul anului, probabil. (n.tr. – 16 noiembrie 2010)

Rezultatul acestui caz ar putea avea consecințe devastatoare și nu doar pentru Irlanda. Există deja interese puternice la Organizația Națiunilor Unite care încearcă să folosească tratate din domeniul drepturilor omului pentru a promova avortul la cerere ca „drept”. În cazul în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului decide împotriva Irlandei, atunci nici o țară din lume nu ar fi scutită de presiunile lobby-ului internațional pro-avort. Deci, acest caz este, de asemenea, o amenințare la adresa dreptului națiunilor democratice suverane de a se [auto]guverna.

Cu toate acestea, nu suntem lipsiți de putere pentru a preveni această turnură nefastă. Așa cum am precizat, adevăratele drepturi ale omului își află originea în Dumnezeu. Acestea nu pot fi acordate de către instanțele judecătorești sau de guverne, însă trebuie să fie recunoscute și acceptate de acestea. În ciuda încercărilor de a le denatura, acorduri internaționale, cum ar fi Declarația Universală a Drepturilor Omului și Pactul Internațional privind Drepturile Civile și Politice recunosc dreptul la viață al tuturor membrilor rasei umane, *„fără nici un fel de deosebire, cum ar fi rasa, culoarea, sexul, limba, religia, opinia politică sau de altă natură, originea națională sau socială, proprietatea, nașterea sau alt statut.”*¹⁸ Articolul 6 din Declarația Universală a Drepturilor Omului (1948) prevede clar, la fel ca și Pactul Internațional privind Drepturile Civile și Politice, în articolul 16, că *„oricine are dreptul la recunoaștere, prețutindeni, ca persoană, în fața legii”*.

Trebuie să facem apel la guverne și instituțiile în domeniul drepturilor omului pentru a reveni la sensul original al acestor documente, care au fost elaborate ca răspuns la atrocitățile dezvăluite de către tribunalele din Nürnberg. Pentru a face acest lucru, trebuie să devenim mai familiarizați cu acordurile internaționale care erau destinate pentru a proteja toate ființele umane în fiecare etapă a vieții.

Trebuie să ne opunem nedreptății și să continuăm să vorbim pentru cei care nu se pot apăra. Italia a demonstrat o mare hotărâre ținând piept încercării nedrepte și ideologizate de a elimina simbolurile religioase din școlile sale. Trebuie să ne rugăm ca oamenii din Irlanda să arate aceeași hotărâre în a rezista atacului nedrept asupra copilului în uter, copil creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

În mod tragic, avortul este legal în marea majoritate a statelor membre ale Consiliului Europei. Site-ul BBC a publicat o hartă a situației legale din cele 27 de țări ale Uniunii Europene¹⁹. Malta este singura țară care interzice avortul sub orice formă.

Cetățenii din Irlanda s-au distins, de asemenea, în susținerea dreptului la viață al tuturor copiilor nenăscuți. Într-un referendum din anul 1983, cetățenii irlandezi au votat pentru un amendament constituțional pentru a proteja copiii nenăscuți. Prin acest amendament, statul irlandez se obligă să protejeze copiii nenăscuți în legile sale.

¹⁸ Pactul Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice, art. 2 (1).

¹⁹ Disponibilă la <http://provitabucuresti.ro/Date-si-statistici/abortion-statistics-international.html> (n.tr.)

În mod tragic, această protecție a fost subminată - nu de către poporul irlandez -, ci printr-o decizie perversă a Curții Supreme în cazul X din 1992. Curtea Supremă, contrar tuturor așteptărilor rezonabile, a permis avortul în cazul în care femeia însărcinată amenința că se sinucide.

Apoi, anul trecut, pe data de 15 decembrie 2009, Curtea Supremă a decis din nou într-o hotărâre, contrar tuturor așteptărilor rezonabile, că embrionii în afara corpului nu sunt protejați în conformitate cu Constituția Irlandei.

Așa cum a comentat Pat Buckley de la European Pro-life Network, care este prezent la conferința din această săptămână:

"Interpretarea judecătorilor cu privire la articolul 40.3.3 privind excluderea embrionilor umani de la protecție este greșită. Această decizie tratează embrionii umani ca și cum aceștia ar fi o simplă proprietate, pe când de fapt aceștia sunt membri egali ai rasei umane. Legea internațională privind drepturile omului nu exclude embrionii umani din dreptul egal la viață admis în Declarația Universală a Drepturilor Omului și în alte instrumente în domeniul drepturilor omului. Nu există nici o diferență genetică între un embrion în interiorul sau în afara corpului uman. Dreptul la viață, care este inalienabil, nu se schimbă în funcție de locație".

Aș dori să mă întorc acum la drepturile omului cu privire la familie, căsătorie și părinți, ca educatori primari ai copiilor lor.

Citez dintr-un interviu important acordat în Qatar de distinsul avocat și bio-etician american William L. Saunders Jr., intitulat "Drepturile omului, familia și educarea copiilor".

Dl. Saunders scrie:

"Articolul 16 [din Declarația Universală a Drepturilor Omului] declară: 'Familia este nucleul natural și fundamental al societății și are dreptul la protecție din partea societății și a statului'. Astfel, articolul 16 recunoaște faptul de bun simț, uneori trecut cu vederea de guverne și organizațiile internaționale, că familia există înainte de stat, este fundamentul statului, iar statul este obligat să o protejeze".

"Articolul 16 merge mai departe. Recunoaște dreptul unui bărbat și al unei femei de a se căsători și de a întemeia o familie. Cu alte cuvinte, recunoaște că familia este fondată pe... căsătorie. Putem fi recunoscători pentru faptul că Declarația a recunoscut aceste adevăruri fundamentale".

Ascultați cu atenție explicația lui William Saunders despre modul în care Declarația Universală a Drepturilor Omului susține părinții ca educatori primari ai copiilor lor.

"Similar abordării articolului 16 [al Declarației], articolul 26 alineatul (3) recunoaște faptul că părinții sunt educatorii primari ai copiilor lor. 'Părinții au dreptul prioritar în alegerea tipului

de învățământ care se va acorda copiilor lor' [prevede articolul]. Așa cum articolul 16 a recunoscut prioritatea statutului familiei întemeiată pe căsătorie, articolul 26 recunoaște prioritatea dorințelor părinților în ceea ce privește educația propriilor copii peste orice structură de stat. Amintiți-vă, în articolul 16, Statul este obligat să protejeze familia. În cazul în care Statul uzurp[drepturile părinților de a alege educația copiilor lor, acesta aduce prejudicii familiei, încălcând propriile obligațiile și subminând temelia unei societăți ;i unui stat juste”.

William Saunders subliniază importanța istorică a Declarației Universale în ceea ce privește insistența că părinții sunt educatorii primari ai copiilor lor, citând-o pe Mary Ann Glendon, Profesoară de drept la Harvard Law School, fost ambasador al SUA la Sfântul Scaun, și Președinte al Academiei Pontificale pentru Științe Sociale. În cartea sa autoritară cu privire la Declarația Universală a Drepturilor Omului, „O lume nouă”, Mary Ann Glendon scrie:

„În cadrul articolului privind educația [26]...[comitetul de redactare] a făcut o modificare importantă, influențat în mod direct de amintirea eforturilor regimului Național Socialist de a transforma sistemul de învățământ de renume din Germania într-un mecanism pentru îndoctrinarea tinerilor de către guvern.... [...] un al treilea paragraf a fost adăugat: ‘Părinții au dreptul prioritar de a alege tipul de învățământ acordat copiilor lor’.”

William Saunders comentează mai departe: *“Cu alte cuvinte, una dintre cele mai importante lecții învățate de autorii Declarației din experiența celui de-al Doilea Război Mondial a fost că alegerea părinților în materie de educație reprezintă o bază fundamentală a păcii și securității internaționale”.*

Timp de mulți ani, în Marea Britanie, guvernul nostru a urmărit să ofere acces la medicamente pentru avort și controlul nașterii, pentru copii sub vârsta de șaisprezece ani, fără știrea sau consimțământul părinților. Politici similare sunt urmărite de către guvernul spaniol.

În mod tragic, după 60 de ani de la Declarația Universală și al Doilea Război Mondial, se pare că lecțiile nu au fost învățate, nici de către guvernul britanic, nici de către guvernul spaniol, și aceleași presiuni sunt în curs în Irlanda și, fără îndoială, în alte țări din Europa.

Europa este sub atac intens, iar mișcarea pro-viață și pro-familie și liderii Bisericii Catolice trebuie să fie în prima linie de rezistență. Acesta este al Treilea Război Mondial și este în primul rând un război asupra celor nenăscuți și asupra părinților ca educatori primari ai copiilor lor.

Există, de fapt, un atac la nivel mondial asupra copiilor nenăscuți, asupra căsătoriei și familiei și asupra părinților ca educatori primari ai copiilor lor. Acesta este condus de către Federația Internațională a Planificării Familiale (International Planned Parenthood Federation), cea mai mare agenție de promovare a avortului, care are sediul la Londra. Acest atac este, de asemenea, promovat de lobby-ul pro-avort din instituțiile europene, inclusiv Comisia Europeană, care este cel mai mare donator către Federația Internațională a

Planificării Familiale. Acest atac asupra nenăscuților și asupra familiilor este, de asemenea, susținut internațional de persoane aflate în funcții de conducere, cum ar fi Tony Blair, fostul prim-ministrul britanic, care exploatează în mod clar intrarea lui în Biserica Catolică, în scopul de a submina învățătura catolică despre caracterul sacru al vieții umane, al căsătoriei și sexualității umane, împreună cu soția sa, Cherie Blair, care este, de asemenea, catolică; și de către administrația președintelui american Barack Obama.

[...]

Pentru a începe cu președintele Obama: Într-un discurs din 12 octombrie anul trecut, Wellington Webb, numit de Barack Obama consilier special al misiunii SUA la Națiunile Unite, a confirmat că administrația Obama va promova legalizarea avortului în întreaga lume, ținta fiind adolescenții, într-o campanie pro-avort la nivel mondial. Ambasadorul vorbea la cea de-a 15-a aniversare a Conferinței Internaționale pentru Populație și Dezvoltare a ONU (CIPD). Discursul său a marcat asumare de către guvernul SUA a promovării "accesului la servicii pentru reproducere și sănătate pentru adolescenți": *"Președintele Obama, secretarul Clinton și ambasadorul Rice au oferit sprijinul puternic al Statelor Unite pentru drepturile omului, drepturile femeilor și drepturile de reproducere, precum și pentru accesul universal la sănătatea reproducerii și planificare familială"*.

Hillary Clinton, secretar de stat al SUA, a specificat în mod clar că atunci când guvernul vorbește despre sănătatea reproducerii, acesta e un termen care include accesul la avort.

Trebuie să înțelegem că este intenția administrației Obama de a nu permite ca obiecția de conștiință împotriva avortului a profesioniștilor din domeniul sănătății²⁰ să le stea în cale. "Accesul universal" la "sănătate privind reproducerea", față de care guvernul Obama se declară a fi obligat, nu poate fi "universal" dacă profesioniștii supărători pro-viață din domeniul sănătății obiectează în mod conștient să participe în cazuri avort sau să le paseze acestea colegilor.

Între timp, lobby-ul anti-viață a intensificat campania și în instituțiile europene.

[...]

Suntem supuși în momentul de față unui atac total al acestei culturi malefice sub conducerea președintelui Barack Obama, a cărui administrație orchestrează un atac la nivel mondial asupra copiilor nenăscuți, căsătoriei, părinților ca educatori primari ai copiilor lor, bolnavilor în fază terminală - și asupra conștiinței medicilor.

Cred că valorile Maicii Tereza, laureată a Premiului Nobel, care a declarat în discursul său de acceptare: „[C]el mai mare distrugător al păcii de astăzi este avortul”, vor prevala asupra valorilor laureatului la Premiul Nobel, Barack Obama, care a cerut ca avortul să fie legalizat în întreaga lume. Prin activitatea noastră în anii următori, demnitatea și inviolabilitatea fiecărei vieți omenești se va reflecta din nou în conștiințele oamenilor și legislației naționale,

²⁰ Dreptul personalului medical de a refuza practici anti-viață precum avortul sau eutanasia (n.tr.).

așa cum este adânc înrădăcinată în acordurile cu caracter universal-obligatoriu privind drepturile omului. Pe de altă parte, valorile lobby-ului pro-avort și pro-experimente pe embrioni umani, reflectate în retorica dură a „alegerii” care calcă în picioare viețile omenești, ale celor născuți și nenăscuți, vor fi consemnate în viitorul nu foarte îndepărtat în capitolul tragic al istoriei umane.

Disponibil la www.provitabucuresti.ro